

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 43 2019, nummers 1080 – 1108 vrijdag 15 november 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

De redactie wijst u graag op de volgende nieuwsbrieven: [Nieuwsbrief bestuursrecht](#). Deze nieuwsbrief wordt verzorgd door het LBVr en geeft een overzicht van nieuwsberichten van de afgelopen week op het gebied van het bestuursrecht. [Rechtspraak Europa](#). Deze nieuwsbrief wordt verzorgd door het gerechtshof Amsterdam en het LBVr en geeft een overzicht van de rechtspraak van de afgelopen maand van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg en het Hof van Justitie van de Europese Unie in Luxemburg.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Planschade.....	8
Natuurbescherming.....	9
Werkloosheid	10
Sociale zekerheid overig.....	10
Bestuursrecht overig	13
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Evenementenvergunning	14
Erfgoedverordening.....	14
Inburgering.....	15
Studiefinanciering	16
Wet openbaarheid van bestuur	18
Algemene Verordening Gegevensbescherming	19
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Opvang	20
Richtlijnen en verordeningen	21
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1080

MK ABRS, 13-11-2019, 201904448/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. I.c. kan de Klimaatpartij niet worden aangemerkt als belanghebbende bij het besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend. Niet in geschil is dat de Klimaatpartij een politieke partij is. Een politieke partij kan, in een geval waarin beroep openstaat voor belanghebbenden, niet opkomen ter bescherming van algemene en collectieve belangen, omdat zich daartegen de woorden "in het bijzonder" aan het slot van artikel 1:2, derde lid, van de Awb verzetten. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 5 december 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB9488](#) en 14 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1151](#). Het betoog dat die jurisprudentielijn hier niet van toepassing is omdat de Klimaatpartij een zogenoemde 'one-issue-partij' is, slaagt niet. Daartoe is alleen al redengevend dat de onderwerpen klimaat, milieu en de daarbij volgens De Klimaatpartij noodzakelijke armoedebestrijding vanwege de veelomvattenheid van die onderwerpen niet kunnen worden aangemerkt als één focuspunt. Dat De Klimaatpartij zich met name voor de genoemde onderwerpen wil inzetten bij de behartiging van het algemeen belang, betekent daarom niet dat zij rechtstreeks in haar belang wordt getroffen door een besluit dat zich daarmee niet zou verdragen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3833](#)

JnB2019, 1081

ABRS, 13-11-2019, 201902528/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Awb 8:21 lid 1, 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpr) 1 aanhef en onder a

Burgerlijk Wetboek 1:438

PROCESKOSTEN. Op grond van artikel 1:438 van het Burgerlijk Wetboek komt tijdens het bewind het beheer over de onder bewind staande goederen niet toe aan de rechthebbende maar aan de bewindvoerder. In artikel 8:21, eerste lid, van de Awb is voorts bepaald dat natuurlijke personen die onbekwaam zijn om in rechte te staan, in het geding worden vertegenwoordigd door hun vertegenwoordigers naar burgerlijk recht. Hieruit volgt dat het optreden als wettelijk vertegenwoordiger in een geding een taak is van een bewindvoerder die rechtstreeks voortvloeit uit de wet. Dat deze taak niet is genoemd op www.rechtspraak.nl doet daar niet aan af. Bovendien is de daar opgenomen opsomming van taken blijkens de woorden 'onder meer' niet uitputtend bedoeld. Het voorgaande leidt er toe dat [wederpartij] als de bewindvoerder van [onderbewindgestelde] bevoegd was om beroep in te stellen tegen het besluit omtrent de betalingsregeling. [wederpartij] is daarmee in zijn

hoedanigheid als bewindvoerder partij in het geding (vergelijk de uitspraak van de Hoge Raad van 7 maart 2014, [ECLI:NL:HR:2014:525](#)). Hij kan dan ook niet als een derde worden aangemerkt als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van het Bpr. Hieruit volgt dat de rechtbank de Belastingdienst/Toeslagen ten onrechte heeft veroordeeld in betaling van de proceskosten van de bewindvoerder van [onderbewindgestelde].

[ECLI:NL:RVS:2019:3829](#)

JnB2019, 1082

ABRS, 13-11-2019, 201900069/1/A1

ministers van Economische Zaken en Klimaat en Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

Awb 1:3 lid 1, 8:86 lid 1

BESLUIT. Een reactie op een verzoek om preventief handhavend op treden, is te kwalificeren als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De brief houdt immers de afwijzing van het verzoek om preventief handhavend op te treden in en is daarmee gericht op rechtsgevolg.

VOORLOPIGE VOORZIENING. Onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak. Geen rechtsregel verplicht de rechtbank om het besluit om toepassing te geven aan artikel 8:86, eerste lid, van de Awb in de uitspraak nader te motiveren.

[ECLI:NL:RVS:2019:3828](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 1083

ABRS, 13-11-2019, 201808106/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

SCHADEVERGOEDING. Afwijzing verzoek om nadeelcompensatie. Als geen recht op tegemoetkoming in schade bestaat op grond van artikel 6.1 van de Wro, omdat aan de daarvoor geldende voorwaarden niet wordt voldaan, kan de aanvrager niet op een andere grondslag alsnog aanspraak maken op vergoeding van schade als gevolg van diezelfde planologische maatregelen. Op dit uitgangspunt behoort een uitzondering te worden gemaakt in die gevallen waarin de gestelde schade niet of niet uitsluitend kan worden aangemerkt als een rechtstreeks gevolg van het besluit, maar wel aan daaruit voortvloeiende besluiten of uitvoeringshandelingen.

[..] 4.1. [appellante] heeft verzocht om vergoeding van schade veroorzaakt door de door het college verleende omgevingsvergunning. Aan haar verzoek om nadeelcompensatie heeft [appellante] artikel 3:4 van de Awb ten grondslag gelegd. Het gaat om dezelfde schade als bij haar eerdere aanvraag om vergoeding van planschade op grond van artikel 6.1 van de Wro. Bij de inhoudelijke beoordeling van haar aanvraag om tegemoetkoming

in planschade is nagegaan of de gestelde schadeoorzaak een oorzaak is als bedoeld in artikel 6.1 van de Wro. Voor tegemoetkoming in schade op grond van artikel 6.1, eerste lid, van de Wro, buiten de in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro limitatief opgesomde gevallen, is geen plaats (uitspraak van 2 november 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU3111](#)). Als geen recht op tegemoetkoming in schade als gevolg van een van die planologische maatregelen bestaat op grond van artikel 6.1 van de Wro, omdat aan de daarvoor geldende voorwaarden niet wordt voldaan, kan de aanvrager niet op een andere grondslag alsnog aanspraak maken op vergoeding van schade als gevolg van diezelfde planologische maatregelen. Op dit uitgangspunt behoort een uitzondering te worden gemaakt in die gevallen waarin de gestelde schade niet of niet uitsluitend kan worden aangemerkt als een rechtstreeks gevolg van het besluit, maar wel aan daaruit voortvloeiende besluiten of uitvoeringshandelingen.

[appellante] heeft de gehele planschadeprocedure doorlopen voor wat betreft de waardedaling van haar woning. In de planschadeprocedure heeft de rechtbank geoordeeld dat het door de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (hierna: StAB) berekende planologisch nadeel van € 5.000,00 op grond van artikel 6.2, tweede lid, van de Wet ruimtelijke ordening voor rekening van [appellante] dient te blijven. Dit oordeel is in hoger beroep in stand gebleven. Naast planschade bestaat er voor [appellante] geen mogelijkheid om voor de waardedaling van de woning als gevolg van de verleende omgevingsvergunning over te gaan tot nadeelcompensatie.

4.2. Blijkens het verhandelde ter zitting moet het verzoek van [appellante] om nadeelcompensatie zo worden uitgelegd dat het ook ziet op de omzettingsvergunning. [...] Ook bij schadevergoeding op grond van het zogeheten égalitébeginsel, zoals hier aan de orde, zal sprake moeten zijn van onevenredige, buiten het normaal maatschappelijk risico, vallende schade. In het midden kan blijven of de door [appellante] gestelde schade mede haar oorzaak vindt in de verleende omzettingsvergunning, omdat ook in dat geval de schade binnen het normaal maatschappelijk risico valt. Ook in de verleende omzettingsvergunning kan daarom geen grond worden gevonden voor inwilliging van het verzoek om schadevergoeding. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3834](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 1084

ABRS, 13-11-2019, 201810332/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Schagen.

Awb 1:2 lid 1

LAST ONDER DWANGSOM. BELANGHEBBENDE. In beginsel is slechts de overtreder belanghebbende bij de oplegging van een last onder dwangsom, omdat alleen hij de dwangsom kan verbeuren, maar dat sluit niet uit dat ook een ander dan de overtreder belanghebbende kan zijn als bedoeld in artikel 1:2,

eerste lid, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 21 januari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:99](#)). I.c. hebben [appellanten] als huurders van de bedrijfsunits een eigen belang dat rechtstreeks is betrokken bij het besluit, omdat de opgelegde last onder dwangsom tot doel heeft de bewoning van de units te beëindigen. Er is derhalve een fundamenteel recht in geding - het woonrecht - zodat [appellanten] als belanghebbende moeten worden aangemerkt. Van belang is voorts dat [appellanten] de bewoning willen hervatten indien het hoger beroep slaagt en dat dit instemming heeft van [belanghebbende], die zelf geen hoger beroep heeft ingesteld.

[ECLI:NL:RVS:2019:3808](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1085

ABRS, 13-11-2019, 201902065/1/A1

college van burgemeester en wethouders Rijssen-Holten.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1.a lid 1

WABO. HANDHAVING. PLATTELANDSWONING. Afwijzing handhavingsverzoek. Hinder in de vorm van geur, stof en geluid, veroorzaakt door paardenhouderij. Woning terecht aangemerkt als plattelandswoning. Nu bewoning van de agrarische bedrijfswoning door derden op grond van het bestemmingsplan is toegestaan, is artikel 1.1a, eerste lid, van de Wabo op de woning van toepassing. Anders dan [appellant] veronderstelt, vereist artikel 1.1a, eerste lid, van de Wabo niet dat een woning in een bestemmingsplan expliciet als plattelandswoning wordt aangemerkt. Indien aan de eisen uit de bepaling wordt voldaan, is de woning een plattelandswoning en komt de woning dezelfde bescherming toe als een agrarische bedrijfswoning. Door deze bepaling is de bestemming van een woning leidend in plaats van de feitelijke situatie waar [appellant] van uitgaat.

[ECLI:NL:RVS:2019:3837](#)

JnB2019, 1086

ABRS, 13-11-2019, 201806355/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:2, 4:5

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.8, 2.10, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) 4.4

Regeling omgevingsrecht 3.2

WABO. AANVRAAG. Weigering omgevingsvergunning voor opbouw op dakterras. Op grond van artikel 3.2 van de Regeling omgevingsrecht in samenhang met

artikel 4.4 van het Bor moeten bij de aanvraag, voor zover dat naar het oordeel van het bevoegd gezag nodig is voor het nemen van een beslissing op de aanvraag, gegevens en bescheiden worden verstrekt over de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening. De toelichting bij artikel 3.2 vermeldt dat de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening, afhankelijk van de concrete situatie, een breed scala kunnen betreffen. In dat verband kan volgens de toelichting onder meer worden gedacht aan de gevolgen voor bezonning (Stcrt. 2010, nr. 5162). Om de gevolgen van een dakopbouw voor de bezonning te kunnen beoordelen, mag het college daarom in beginsel verlangen dat een bezonningsonderzoek wordt ingediend.

[ECLI:NL:RVS:2019:3817](#)

JnB2019, 1087

ABRS, 13-11-2019, 201902311/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Westvoorne.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4 aanhef en onderdeel een

WABO. KRUIJEL. BEBOUWDE KOM. Omgevingsvergunning voor het bouwen van een sportzaal. Het antwoord op de vraag of het perceel in de bebouwde kom is gelegen, is van feitelijke aard, van belang is of sprake is van concentratie van bebouwing en of het gebied door die bebouwing overwegend een woon- of verblijffunctie heeft. Verwijzing naar ABRIS 18-02-2015 [ECLI:NL:RVS:2015:450](#). De plaats van verkeersborden is daarbij niet van belang, evenmin de in de structuurvisie gebruikte aanduiding.

Er is sprake van ongeveer 15 tot 20 woningen in lintbebouwing langs drie dijkwegen in het buitengebied die samenkomen op een kruising, waartussen zich twee boerenbedrijven bevinden. Hoewel op enige afstand van elkaar gelegen vormen die woningen samen met de kerk, het verenigingsgebouw en een voormalig schoolgebouw een zodanige concentratie van bebouwing dat het gebied een overwegende woon- of verblijffunctie heeft. Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat het perceel niet is gelegen in de bebouwde kom.

[ECLI:NL:RVS:2019:3842](#)

JnB2019, 1088

MK ABRIS, 13-11-2019, 201803407/1/R3 en 201900085/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appellant sub 1.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 7.16 lid 4, 7.20a

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 5.13a

WABO-milieu. Omgevingsvergunning beperkte milieutoets.

Milieueffectrapportage. Met artikel 7.20a van de Wm wordt beoogd dat alleen

die maatregelen als voorschrift aan een omgevingsvergunning worden verbonden die in de mededeling als bedoeld in artikel 7.16, vierde lid, van de Wm zijn genoemd. Nu i.c. de door [appellanten] gewenste strengere maatregelen ter beperking van het geluid afkomstig van de windturbines niet in de aanmeldingsnotitie zijn genoemd, is er geen aanleiding voor het oordeel dat het college ten onrechte niet deze strengere maatregelen als voorschrift aan de omgevingsvergunning beperkte milieutoets heeft verbonden. Met de in artikel 7.20a, eerste lid, van de Wm neergelegde bewoordingen "in ieder geval", is niet bedoeld dat het college ambtshalve ook andere voorschriften kan opnemen. Artikel 7.20a, eerste lid, van de Wm vormt een uitzondering op de in artikel 5.13a van het Bor neergelegde hoofdregel dat aan een omgevingsvergunning beperkte milieutoets geen voorschriften worden verbonden. Een interpretatie van de woorden "in ieder geval" zou te zeer afbreuk doen aan die hoofdregel.
[ECLI:NL:RVS:2019:3820](https://ecli.nl/rvs/2019:3820)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 13-11-2019, 201805209/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3814](https://ecli.nl/rvs/2019:3814)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 1089

MK ABRS, 13-11-2019, 201810320/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. De herontwikkeling van een bestaand winkelcentrum waarbij boven nieuwe winkels woningen worden gerealiseerd is een normale maatschappelijke ontwikkeling.

De nieuwe planologische ontwikkeling lag in de lijn der verwachtingen, aangezien die ontwikkeling past in de ruimtelijke structuur van de omgeving en het langjarig gemeentelijk beleid.

Het winkelgebied maakt onderdeel uit van een groter voorzieningengebied tussen woonwijken in het stedelijk gebied van Enschede. Volgens het nader advies van de Adviescommissie van 11 oktober 2017 is de planschade die [belanghebbende] ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan lijdt vooral het gevolg van de nieuwe mogelijkheid om ter plaatse boven winkels woningen te realiseren. Gezien de locatie van het winkelgebied, kunnen de nieuwe woningen worden gerealiseerd op een locatie die vergelijkbaar is met een inbreidingslocatie in een woonkern. Deze vergelijkbaarheid rechtvaardigt dat het normaal maatschappelijk risico in deze zaak op vijf procent van de waarde van het perceel van [belanghebbende] voor het ontstaan van de schade wordt gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2019:3852](https://ecli.nl/rvs/2019:3852)

Zie in gelijke zin de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2019:3849](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:3853](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 1090

MK ABRS, 30-10-2019, 201807565/1/R2

raad van de gemeente Terneuzen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

NATUURBESCHERMING. RELATIVITEITSVEREISTE. Vaststelling bestemmingsplan. De ingeroepen normen uit de Wnb over de bescherming van soorten strekken kennelijk niet tot bescherming van de belangen van [appellant]. Het bedrijfsbelang van [appellant] is niet verweven met het belang bij bescherming van plant- en diersoorten. Voor zover [appellant] ter zitting in dit verband heeft betoogd dat hij dreigt te worden geraakt in het belang bij een goede werkomgeving in de natuur als agrariër, alsmede de omstandigheid dat hem subsidie is verleend om zijn activiteiten op een natuurvriendelijke manier uit te oefenen, overweegt de Afdeling dat hetgeen hij in dit verband naar voren heeft gebracht voor de Afdeling onvoldoende is om te kunnen concluderen dat deze belangen zo verweven zijn met het belang bij bescherming van plant- en diersoorten, dat niet kan worden geoordeeld dat de ingeroepen normen uit de Wnb over de bescherming van soorten kennelijk niet strekken tot bescherming van zijn belang.

[ECLI:NL:RVS:2019:3655](#)

JnB2019, 1091

Tussenuitspraak MK ABRS, 13-11-2019, 201606653/1/R2

provinciale staten van Noord-Brabant, verweerders.

Natuurbeschermingswet 1998 19g, 19j

Wet natuurbescherming 2.8

NATUURBESCHERMING. PAS. ADC-TOETS. Vaststelling inpassings- en exploitatieplan "Logistiek Park Moerdijk".

Het inpassingsplan is vastgesteld in strijd met artikel 19j, derde lid, van de Nbw 1998. Verwijzing naar PAS-uitspraak 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) Provinciale staten hebben na de vaststelling van het inpassingsplan een nieuwe passende beoordeling laten maken waarin voor het aspect stikstof niet langer wordt verwezen naar de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag ligt. De Afdeling is van oordeel dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit niet in stand kunnen worden gelaten, omdat de passende beoordeling niet voldoet aan de eisen die de Nbw 1998 daaraan stelt.

Provinciale staten dienen met in achtneming van hetgeen is overwogen in 13 - 15.12, een nieuwe, geactualiseerde, passende beoordeling op te stellen, en indien uit de passende beoordeling niet de vereiste zekerheid wordt verkregen dat het inpassingsplan de natuurlijke kenmerken van Natura 2000-gebieden niet zal aantasten, een zogenoemde ADC-toets overeenkomstig artikel 2.8, vierde en vijfde lid, van de Wet natuurbescherming uit te voeren.

[ECLI:NL:RVS:2019:3836](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Nieuw natuuronderzoek nodig voor Logistiek Park Moerdijk") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2019, 1092

MK CRvB, 07-11-2019, publ. 13-11-2019, 17/1781 WW

Raad van bestuur van het Uwv.

EVRM 8

VWEU 18

WW 19 lid 1 aanhef en onder e

WERKLOOSHEIDSWET. VERBLIJF BUITENLAND ANDERS DAN VAKANTIE.

Appellant zou van 25 februari 2016 tot en met 6 maart 2016 in Finland verblijven in verband met zorgtaken voor zijn (toen) vijfjarige dochter, die met haar moeder in Finland woonde. Verweerder heeft terecht WW-uitkering beëindigd. Beroep op artikel 8 EVRM en artikel 18 VWEU slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3504](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 1093

MK CRvB, 13-11-2019, 19/1099 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Nissewaard.

EVRM 8

IVRK 3

WMO 2015 1.1.1, 1.2.1, 2.3.5

WMO 2015. Aanvragen om opvang te verlenen zijn terecht afgewezen. I.c. geen sprake van niet kunnen handhaven in de maatschappij. Evenmin is sprake van schending van internationale verdragen die de rechten van de mens of van het kind beschermen.

worden beoordeeld of in het besluit om geen opvang op grond van de Wmo 2015 te verstrekken een juist evenwicht is bereikt tussen de belangen van het individu om toegelaten te worden tot die opvang en de publieke belangen die betrokken zijn bij het niet verstrekken van die opvang. Daarbij hebben kinderen en andere kwetsbare personen in het bijzonder recht op bescherming. Verder is hierbij van belang dat bij de besteding van publieke middelen aan de verdragsstaat een ruime "margin of appreciation" (beoordelingsruimte) toekomt.

4.7.3. In het geval van appellanten doen zich geen feiten of omstandigheden voor waaruit een positieve verplichting tot het verstrekken van een maatwerkvoorziening bestaande uit opvang voortvloeit. Uit wat onder 4.6 is overwogen volgt dat appellante 1 niet door problemen bij het zich handhaven in de samenleving niet in staat is zelf voor haar en haar kinderen in onderdak te voorzien. Ter zitting is verklaard dat appellante 1 niet op woningen heeft gereageerd. Hieruit volgt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar en haar kinderen geen woonruimte zou kunnen vinden, bijvoorbeeld in gemeenten waar de woondruk aanzienlijk minder hoog is. Daarmee moet zij in staat worden geacht zelf aan haar gezinsleven vorm te geven, waardoor ook de belangen van haar kinderen zijn gewaarborgd. Daarnaast moet meegewogen worden dat in de opvang slechts een beperkt aantal plaatsen beschikbaar is. Dit betekent dat het verstrekken van opvang aan appellanten tot gevolg heeft dat andere personen, die niet in staat zijn zichzelf in de samenleving te handhaven, geen gebruik kunnen maken van deze opvang. Onder deze omstandigheden kan daarom niet in redelijkheid worden gezegd dat het niet verstrekken van een maatwerkvoorziening bestaande uit opvang geen blijk geeft van een 'fair balance' tussen de publieke belangen die betrokken zijn bij de opvang op grond van de Wmo 2015 en de particuliere belangen van appellante 1 en haar kinderen om wel toegang te krijgen tot deze opvang.

4.7.4. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van die kinderen moeten worden betrokken. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van een kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat artikel 3, eerste lid, van het IVRK, gelet op de formulering ervan, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Wel moet de bestuursrechter in dit verband toetsen of het bestuursorgaan zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en of het bestuursorgaan bij de uitoefening van zijn bevoegdheden binnen de grenzen van het recht is gebleven. Deze rechterlijke toets heeft een terughoudend karakter. Gelet op wat onder 4.7.3 is overwogen is er geen grond voor het oordeel dat het college zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de kinderen. [...]

Het voorgaande betekent dat het hoger beroep niet slaagt en dat de aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3446](https://ecli.nl/crvb/2019/3446)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 13 november 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:3447](https://ecli.nl/crvb/2019/3447).

Bij deze uitspraken heeft de Raad een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 1094

Rechtbank Midden-Nederland, 05-11-2019 (publ. 11-11-2019), UTR 19/1125 en UTR 19/2572

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 24a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTOESLAG. Verweerder heeft zich niet op het standpunt mogen stellen dat eiser vanaf 1 december 2017 geen recht meer heeft op zorgtoeslag, omdat hij geen geldig BRP-adres meer heeft. In de Awir of de Wet op de zorgtoeslag is geen grondslag te vinden dat het hebben van een geldig BRP-adres een vereiste is voor het recht op zorgtoeslag. Daar komt bij dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wet aanpak fraude toeslagen en fiscaliteit (MvT) volgt dat het woonadres geen toetsingscriterium is voor het materiële recht op zorgtoeslag. Het recht op zorgtoeslag sluit namelijk aan bij het verzekerd zijn voor zorgkosten. Twijfel over het adres betekent dus niet dat iemand geen recht heeft op zorgtoeslag. Wel is het zo dat bij gereede twijfel over het adresgegeven de uitbetaling van de toeslag kan worden vastgehouden.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:5145](#)

JnB2019, 1095

Rechtbank Midden-Nederland, 05-11-2019, UTR 19/1890 en UTR 19/2011

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet kinderopvang (Wko) 1.6 lid 1 aanhef en onder h

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. Uitleg van "dan wel op andere wijze deelneemt aan een traject gericht op arbeidsinschakeling" uit het laatste deel van artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder h, van de Wko. De rechtbank volgt verweerder niet in zijn stelling dat in het geval van eiseres alleen sprake kan zijn van een re-integratietraject als dit via het UWV loopt. Artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder h, van de Wko valt namelijk uiteen in twee delen. Het eerste deel heeft inderdaad betrekking op het volgen van een opleiding/scholing of het verrichten van werkzaamheden in opdracht van het UWV. Maar met het tweede deel van het artikel kan ook op een andere wijze – dan via het UWV – worden deelgenomen aan een traject gericht op arbeidsinschakeling. Een taalkundige beoordeling van dit deel van het artikel leidt niet tot de conclusie dat het noodzakelijk is dat het UWV of een andere instantie bij de re-integratie betrokken moet zijn. Dat de wetgever het wél zo bedoeld heeft, blijkt ook niet uit de wetsgeschiedenis van artikel 1.6 van de Wko.

De rechtbank gaat er vanuit dat met de term 'traject' wordt bedoeld: een reeks samenhangende, elkaar opvolgende deelhandelingen van een grotere handeling. In dit geval in het kader van re-integratie van uitkering naar werk. Aangezien de rechtbank geen reden heeft om te twifelen aan het overzicht van door eiseres verrichtte activiteiten – en verweerder die ook niet betwist – is de rechtbank van oordeel dat zij op andere wijze heeft deelgenomen aan een traject gericht op arbeidsinschakeling, zoals bedoeld in artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder h, van de Wko.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:5094](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Evenementenvergunning

JnB2019, 1096

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 07-11-2019 (publ. 13-11-2019), AWB 19/6175, 19/6261 en 19/6263

burgemeester van de gemeente Apeldoorn, verweerder.

Algemene plaatselijke verordening 2014 (Apv) 1:8

APV. EVENEMENTEN. Afwijzing verzoek schorsing evenementenvergunning voor de landelijke intocht van Sinterklaas. Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte de figuur van Zwarte Piet heeft afgeschaft en vervangen door de roetveeg Piet. Betwijfeld kan worden of verzoeker als belanghebbende kan worden aangemerkt, omdat niet op voorhand duidelijk is dat hij een voldoende objectief, actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat hem in voldoende mate onderscheidt van anderen die menen dat Zwarte Piet een onderdeel moet vormen van de Sinterklaasintocht. De vraag of de reikwijdte van het begrip openbare orde ruimer moet worden uitgelegd dan in de uitspraak ABRS van 12-11-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4117](#) is een principiële rechtsvraag. Een voorlopige voorziening hangende bezwaar leent zich echter niet voor het beantwoorden van principiële rechtsvragen.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:5140](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Erfgoedverordening

JnB2019, 1097

MK Rechtbank Amsterdam, 24-09-2019 (publ. 11-11-2019), AMS 18/1987

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Erfgoedverordening Amsterdam 1 onder h, onder r, 3 lid 1, lid 2, lid 4

ERFGOEDVERORDENING. GEMEENTELIJK MONUMENT. Aanwijzing gebouwen als gemeentelijk monument. Het algemeen bestuur mocht afwijken van het negatieve advies van de Commissie Ruimtelijke Kwaliteit. Er is geen rechtsregel

die eist dat het algemeen bestuur een onafhankelijk deskundige benoemt als het wil afwijken van een hem gegeven advies. Wel is nodig dat het algemeen bestuur die afwijking voldoende motiveert. De rechtbank oordeelt dat de motivering in het bestreden besluit voldoende is.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:6978](https://ecli.nl/RBAMS:2019:6978)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB2019, 1098

ABRS, 13-11-2019, 201901617/1/V6

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet inburgering 7 lid 1

INBURGERING. Eerdere boeteoplegging in verband met het niet behalen van het inburgeringsexamen is niet in strijd met het ne bis in idem-beginsel.

3.1. [...] Gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van de Wi (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 102-103) is de inburgeringsplicht een voortdurende verplichting waarbij als uitgangspunt geldt dat deze meerdere malen op verschillende tijdstippen kan worden overtreden. Door [appellante] een redelijke nieuwe termijn te stellen waarbinnen alsnog aan het inburgeringsexamen moet worden voldaan, kan het college bij het niet behalen van deze termijn opnieuw een boete opleggen, zonder dat de boeteoplegging in strijd is met het ne bis in idem-beginsel. Vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 16 december 1975 (ECLI:NL:HR:1975:AB5047, NJ 1976, 254).

[ECLI:NL:RVS:2019:3846](https://ecli.nl/RVS:2019:3846)

JnB2019, 1099

MK ABRs, 13-11-2019, 201807236/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

EVRM 8, 14

Protocol nr. 12 bij het EVRM 1

Wet inburgering 6, 16

Besluit inburgering 4.1a, 4.13

INBURGERING. Verzoek om kwijtschelding lening inburgeringscursus. Beroep op discriminatieverbod. Uitzondering voor asielgerechtigden op de regel dat een inburgeringsplichtige de lening volledig terugbetaalt. De minister heeft niet gemotiveerd wat de rechtvaardiging is voor het onderscheid tussen asielgerechtigde inburgeringsplichtigen en de overige inburgeringsplichtigen.

3. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat de lening niet voor kwijtschelding in aanmerking komt, omdat [appellante B] geen rechtmatig verblijf heeft op basis van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd en zij niet verblijft bij een houder van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd. Het verblijfsdoel van [appellante B] is de overgangsregeling. Ook de kinderen van

[appellante B] hebben verblijf in Nederland verkregen op basis van de overgangsregeling en niet op basis van een verblijfsvergunning asiël. [...]

5.1. Onder verwijzing naar de uitspraak van 22 juni 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ8870](#), overweegt de Afdeling dat artikel 14 van het EVRM en artikel 1 van het Twaalfde Protocol bepalingen zijn van eenzelfde strekking. [appellante B] wijst er terecht op dat het voor de toepassing van het Twaalfde Protocol niet noodzakelijk is dat het verzoek om kwijtschelding van de lening onder de reikwijdte valt van één of meerdere bepalingen van het EVRM. Zodoende kan de door [appellante B] opgeworpen vraag of deze zaak onder de reikwijdte van artikel 8 van het EVRM valt buiten beschouwing blijven en heeft de rechtbank ten onrechte niet getoetst aan artikel 1 van het Twaalfde Protocol. Alleen al hierom slaagt het betoog in zoverre. De Afdeling zal hierna het beroep van [appellante B] op het discriminatieverbod inhoudelijk bespreken. [...]

5.4. De Afdeling leidt uit de hiervoor weergegeven totstandkomingsgeschiedenis af dat de wetgever heeft beoogd een uitzondering voor asielgerechtigden op te nemen op de regel dat een inburgeringsplichtige de lening volledig terugbetaalt. Uit de totstandkomingsgeschiedenis valt niet af te leiden waarom de wetgever deze uitzondering heeft beperkt tot asielgerechtigde inburgeringsplichtigen en waarom het gemaakte onderscheid tussen deze groep en de overige inburgeringsplichtigen gerechtvaardigd zou zijn. De minister heeft de achtergrond van het onderscheid niet toegelicht in de besluitvormingsfase, de beroepsfase en in zijn schriftelijke uiteenzetting. Daartoe was hij wel verplicht, omdat [appellante B] in bezwaar, beroep en hoger beroep heeft betoogd dat de afwijzing van het verzoek om kwijtschelding in haar geval discriminatoir is, omdat zij zich, naar gesteld, in een vergelijkbare positie bevindt als een asielgerechtigde. Desgevraagd heeft de minister ter zitting verklaard dat hij de achtergrond van het onderscheid niet kent. De minister heeft dus niet gemotiveerd wat de rechtvaardiging voor het onderscheid is.

[ECLI:NL:RVS:2019:3847](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2019, 1100

MK CRvB, 13-11-2019, 17/7088 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awir 3 lid 1

Wsf 2000 7.1 lid 2, aanhef en onder a, 7.4

WSF 2000. HERZIENING EN TERUGVORDERING EENOUDETOESLAG.

PARTNERBEGRIIP. Dat appellante geen contact met haar echtgenoot had en niet wist of hij nog leefde, zodat zij in feite duurzaam gescheiden leefde van haar echtgenoot zoals ter zitting is betoogd, komt i.c. geen betekenis toe. Betekenis hechten aan deze door appellante gestelde omstandigheden zou er namelijk toe leiden dat indirect afgeweken wordt van het voor appellante geldende begrip partner voor de toepassing van de Wsf 2000.

De minister heeft de aan appellante toegekende éénoudertoeslag herzien op grond van artikel 7.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wsf 2000 en de betaalde toeslag op grond van artikel 7.4 van de Wsf 2000 van appellante teruggevorderd. Daaraan is ten grondslag gelegd dat appellante, anders dan op het aanvraagformulier is vermeld, een partner heeft.

Raad: 4.2. Aan appellante is een éénoudertoeslag als bedoeld in artikel 3.5 van de Wsf 2000 toegekend, terwijl zij op het moment van die toekenning en de daarop volgende hier van belang zijnde periode, vanwege het feit dat zij gehuwd was, een partner had als bedoeld in artikel 1.1 van de Wsf 2000 in verbinding met artikel 3, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) en artikel 5a, eerste lid, onder a, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. In artikel 11.5, tweede lid, van de Wsf 2000 is het begrip partner uitdrukkelijk uitgezonderd van de toepassing van de hardheidsclausule. Dit betekent dat de toekenning van éénoudertoeslag aan appellante onjuist was, wat appellante wist dan wel redelijkerwijs had kunnen weten, omdat het hier om een hoofdlijn van de Wsf 2000 gaat.

4.3. Uit 4.2 volgt dat de minister op grond van het bepaalde in artikel 7.1, eerste lid, van de Wsf 2000 in verbinding met artikel 7.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wsf 2000 bevoegd was tot herziening van de eerdere toekenning van éénoudertoeslag.

4.4. Bij de uitoefening van deze bevoegdheid dient de minister, evenals de Raad in zijn onder 3 vermelde uitspraak heeft overwogen ten aanzien van de bevoegdheid van artikel 7.1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wsf 2000, de betrokken belangen af te wegen. De minister heeft in wat appellante heeft aangevoerd geen aanleiding hoeven zien om van (gedeeltelijke) herziening af te zien. Daartoe wordt het volgende overwogen.

4.4.1. De Wsf 2000 sluit aan bij het partnerbegrip uit de Awir. Uitgangspunt van het partnerbegrip in de Awir, zoals dat geldt ten tijde hier van belang, is dat partnerschap louter aan de hand van objectieve en eenvoudig controleerbare criteria wordt bepaald. Gehuwden kwalificeren als partner, tenzij zij formeel van tafel en bed zijn gescheiden dan wel een verzoek ingediend hebben tot echtscheiding, respectievelijk tot scheiding van tafel en bed, én niet meer op hetzelfde woonadres staan ingeschreven in de basisregistratie personen. De wetgever heeft, om meerdere redenen, uitdrukkelijk afscheid genomen van het vóór 1 januari 2013 geldende materiële criterium om partnerschap vast te stellen voor gehuwden: de niet duurzaam gescheiden levenden echtgenoten, welke vaststelling een controle van de feitelijke omstandigheden vergt.

4.4.2. Dat appellante, zoals zij stelt, vanaf juli 2007 tot en met in ieder geval de in geding zijnde periode geen contact met haar echtgenoot had en niet wist of hij nog leefde, zodat zij in feite duurzaam gescheiden leefde van haar echtgenoot zoals ter zitting is betoogd, komt, in het licht van wat onder 4.4.1 is overwogen geen betekenis toe. Betekenis hechten aan deze door appellante gestelde omstandigheden zou er namelijk toe leiden dat indirect afgeweken wordt van het voor appellante geldende begrip partner voor de toepassing van de Wsf 2000. Waar de Awir zelf geen hardheidsclausule kent en de Wsf 2000 toepassing van de hardheidsclausule op het partnerbegrip in de zin van de Awir uitsluit, ligt een afwijking daarvan bij de uitoefening van de bevoegdheid tot herziening niet in de rede. Het bij de belangenafweging

betekenis hechten aan omstandigheden die juist het partnerbegrip raken komt in strijd met de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3552](#)

JnB2019, 1101

MK CRvB, 13-11-2019, 18/3890 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 3.14

Bsf 2000 6, 7, 9

WSF 2000. VERZOEK LOSKOPPELING TERECHT AFGEWEZEN. I.c. voldoet de situatie van betrokkene niet aan de strikte conflicteis in de zin van de wet. Dat de ernstig verstoorde relatie tussen betrokkene en haar vader ten gevolge van zijn gedrag en verslavingsproblematiek triest en pijnlijk moet zijn voor betrokkene lijdt geen twijfel. Dat is echter niet voldoende om tot loskoppeling te besluiten. Dat betekent dat de minister het verzoek van betrokkene heeft mogen afwijzen. De rechtbank is ten onrechte tot een ander oordeel gekomen.

[CRVB:2019:3553](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 1102

MK ABRS 6-11-2019, 201901652/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Nederweert.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. MISBRUIK VAN RECHT. De [appellant] in dit geval heeft misbruik van recht gemaakt. De volgende feiten en omstandigheden, in samenhang bezien, liggen aan dit oordeel ten grondslag. [appellant] is sinds de uitspraak van de CrvB over zijn ontslag Wob-verzoeken gaan indienen. Vanaf 2012 heeft hij 96 Wob-verzoeken bij het college ingediend. [...] Het ontslag staat onherroepelijk vast. De Wob is niet bedoeld om die procedure weer over te doen. [...] Verder neemt de Afdeling de belasting die [appellant] op het openbaar bestuur legt in aanmerking. [...] Ten slotte neemt de Afdeling in ogenschouw dat [appellant] gezien zijn achtergrond als oud-ambtenaar voldoende kennis moet hebben gehad van het bestuursrecht en de gemeentelijke organisatie om zich te realiseren hoe belastend zijn handelen is geweest voor het college. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3750](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2019, 1103

ABRS, 13-11-2019, 201901832/1/A3

dagelijks bestuur van de GGD Flevoland.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 lid 7, 15

Uitvoeringswet AVG 34

Wet maatschappelijke ondersteuning (hierna: Wmo) 5.1.1

AVG. Verwerkingsverantwoordelijke. Dat een advies wordt uitgebracht aan het college maakt het niet verwerkingsverantwoordelijke voor de verwerking van de persoonsgegevens die in het aan de advisering ten grondslag liggende dossier zijn opgenomen. Dat het college op grond van artikel 5.1.1 van de Wmo 2015 bevoegd is persoonsgegevens te verwerken dat het heeft gekregen in verband met de aanvraag voor een indicatie Beschermd Wonen, leidt niet tot een andere conclusie. Het gaat daarbij uitsluitend om de verwerking van persoonsgegevens door het college. Bovendien sluit de Avg niet uit dat meerdere overheidsinstanties verwerkingsverantwoordelijk kunnen zijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:3848](https://ecli.nl/RVS/2019:3848)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 1104

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 19-09-2019 (publ. 08-11-2019), AWB 19/3291 en 19/3292 (vovo)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20, 21

REGULIER. Verweerder heeft onvoldoende deugdelijk gemotiveerd, dat niet gebleken is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het arrest Chavez-Vilchez en zoals geduid in het beleid dat van toepassing was ten tijde van de aanvraag.

5.1 De rechtbank is van oordeel dat de stelling van verweerder, dat eisers daadwerkelijke zorg- en opvoedingstaken ten behoeve van referente slechts marginaal zijn, onvoldoende is onderbouwd. Nog daargelaten de vraag of in situaties waarin het contact tot de weekenden beperkt is, gesproken kan worden over marginale zorg- en opvoedingstaken, is de rechtbank van oordeel dat in het onderhavige geval niet is gebleken dat eiser enkel in de weekenden zorg- en opvoedingstaken verricht ten behoeve van referente. Evenmin is gebleken dat het hoofdverblijf van referente enkel bij de moeder is gelegen, zoals verweerder stelt. [...] Daarnaast volgt naar het oordeel van de rechtbank uit de overgelegde stukken, in het bijzonder uit de verklaring van 10 maart

2019 van de docente van referente, dat eiser zorg- en opvoedingstaken verricht. [...] Verweerder heeft dit onvoldoende in zijn motivering betrokken.

5.2 De rechtbank volgt verweerder ook niet in zijn standpunt dat eiser de zorgtaken onvoldoende concreet heeft belegd. Eiser heeft aangegeven dat hij samen met de moeder voor referente zorgt. Naar het oordeel van de rechtbank is het niet vereist dat de zorg- en opvoedingstaken schriftelijk worden vastgelegd tussen de ouders. Evenmin is een strakke taakverdeling tussen beide ouders vereist. Eiser zegt dat de ouder die thuis is op het moment dat referente van school komt, referente opvangt en verzorgt. Ook in die situatie is sprake van gedeelde zorg. Het komt de rechtbank voor dat verweerders standpunt met name steunt op het uitgangspunt dat eiser niet – met de moeder – bij referente woont, hetgeen eiser in bezwaar heeft bestreden met verwijzing naar zijn inschrijving in de BRP met ingang van 4 februari 2019.

6. De rechtbank is gelet op vorenstaande van oordeel dat verweerder onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd, dat niet gebleken is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het arrest Chavez-Vilchez [HvJEU, 10 mei 2017, [ECLI:EU:C:2017:354](#)] en zoals geduid in het beleid in paragraaf B10/2.2 van de Vc 2000 zoals dat van toepassing was ten tijde van de aanvraag van eiser. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:11870](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2019, 1105

HvJEU (Grote kamer), 12-11-2019, C-233/18

Haqbin tegen België.

Richtlijn 2013/33 20 lid 4 lid 5

EU Handvest 1

OPVANGRICHTLIJN. Een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstige inbreuk op de regels van het opvangcentrum waarin hij wordt opgevangen of aan ernstige vormen van geweld, kan niet worden bestraft met de intrekking van de materiële opvangvoorzieningen die betrekking hebben op huisvesting, voedsel of kleding.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 20, leden 4 en 5, van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat niet kan bepalen dat tot de sancties die aan een verzoeker kunnen worden opgelegd wegens ernstige inbreuken op de regels met betrekking tot de opvangcentra en wegens ernstige vormen van geweld, een sanctie behoort waarbij, al was het maar tijdelijk, wordt overgegaan tot de intrekking van de in artikel 2, onder f) en g), van die richtlijn bedoelde materiële opvangvoorzieningen die betrekking hebben op huisvesting, voedsel of kleding, aangezien die verzoeker daardoor de mogelijkheid zou worden ontnomen om te voorzien

in zijn meest elementaire behoeften. Wanneer op grond van artikel 20, lid 4, andere sancties worden opgelegd, moet te allen tijde worden voldaan aan de in lid 5 van datzelfde artikel neergelegde voorwaarden, met name die welke verband houden met de eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel en de menselijke waardigheid. In het geval van een niet-begeleide minderjarige moet bij de oplegging van deze sancties, gelet op met name artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, in het bijzonder rekening worden gehouden met het belang van het kind.

[ECLI:EU:C:2019:956](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 1106

MK ABRS, 12-11-2019, 201901162/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3, 8

EU Handvest 52

Verordening (EU) Nr. 604/2013 3, 17

DUBLINVERORDENING. Polen. Detentie in het detentiecentrum Kętrzyn is in strijd met artikel 8 EVRM. De vreemdelingen hebben echter niet aannemelijk gemaakt dat de detentieomstandigheden in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Staatssecretaris mocht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaan.

2.2. De staatssecretaris bestrijdt in hoger beroep niet het oordeel van de rechtbank dat de vreemdelingen eerder in Polen in detentie hebben gezeten in het detentiecentrum Kętrzyn en dat die detentie, gelet op het hiervoor genoemde arrest [EHRM, 10 april 2018, Bistieva en anderen tegen Polen, [ECLI:CE:ECHR:2018:0410JUD007515714](#)], in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt echter terecht dat een lidstaat in het kader van de Dublinverordening alleen niet voor een andere lidstaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan als bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM. Dit vindt bevestiging in artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, waarin staat dat een vreemdeling niet aan een lidstaat kan worden overgedragen als er ernstig moet worden gevreesd dat daar systeemfouten bestaan in de asielpcedure en opvangvoorzieningen die resulteren in een schending van artikel 4 van het EU Handvest. De inhoud en reikwijdte van die bepaling komen overeen met artikel 3 van het EVRM. De Afdeling verwijst hiervoor naar de arresten van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Jawo tegen Duitsland, [ECLI:EU:C:2019:218](#) en van 16 februari 2017, C.K. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](#), en artikel 52, derde lid, van het EU Handvest. Artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening noemt dus alleen een schending van artikel 3 van het EVRM en niet artikel 8 van het EVRM.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris wegens een schending van artikel 8 van het EVRM nader moet motiveren waarom hij voor Polen terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uitgegaan en waarom hij geen toepassing heeft gegeven aan artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening. [...]

5.1. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij overdracht aan Polen opnieuw in detentie terecht zullen komen. In dat kader heeft hij er ter zitting bij de rechtbank onweersproken op gewezen dat de vreemdelingen bij hun opvolgende asielaanvraag in Polen in januari 2018 niet in detentie zijn geplaatst, maar de behandeling daarvan in vrijheid hebben kunnen afwachten.

Verder heeft het EHRM in de door de vreemdelingen genoemde arresten over artikel 3 van het EVRM niet geoordeeld dat de detentieomstandigheden voor vreemdelingen in Polen in het algemeen in strijd met die bepaling zijn. De vreemdelingen hebben niet toegelicht op welke wijze de omstandigheden van hun eerdere detentie in Polen vergelijkbaar zijn met de detentieomstandigheden die in de door hen genoemde arresten van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM hebben opgeleverd. In geen van die arresten heeft het EHRM alleen vanwege de duur van de detentie een schending van die bepaling aangenomen. Uit de rapportage van Defence for Children volgt daarnaast weliswaar dat zorgen bestaan over de aantallen kinderen en gezinnen die in Polen in detentie komen, maar alleen die omstandigheid leidt er niet toe dat de detentieomstandigheden voor kinderen in Polen in strijd moeten worden geoordeeld met artikel 3 van het EVRM. Dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de detentieomstandigheden in strijd met die bepaling zijn, vindt bevestiging in de beschrijving van de omstandigheden in het detentiecentrum Kętrzyn in Polen in het hiervoor genoemde arrest Bistieva. Het EHRM wijst in dat kader op de goede algehele leefomstandigheden in dat centrum, de ongelimiteerde toegang tot verschillende gemeenschappelijke ruimtes, toegang tot recreatiegebieden buiten, de adequate medische voorzieningen en de beschikbaarheid van onderwijs voor kinderen. Wegens het voorgaande betogen de vreemdelingen ook ten onrechte dat Polen in strijd handelt met de belangen van hun kinderen.

Gelet op wat hiervoor is overwogen, hebben de vreemdelingen ten onrechte betoogd dat de staatssecretaris vanwege de detentieomstandigheden voor Polen ten onrechte van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uitgegaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:3801](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 1107

MK ABRS, 08-11-2019, 201907392/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:68 lid 1

PROCESRECHT. Heropenen onderzoek. Rechtbank had het verzoek tot heropening van het onderzoek niet zonder nadere motivering mogen afwijzen.

2. De rechtbank kan het onderzoek heropenen, indien zij van oordeel is dat dit niet volledig is geweest (artikel 8:68, eerste lid, van de Awb). Dit is een discretionaire bevoegdheid van de rechtbank. Doorgaans hoeft de rechtbank de beslissing over de toepassing daarvan niet nader toe te lichten. In dit geval had de rechtbank, nu uit het besluit van 24 september 2019 blijkt dat de vreemdeling achteraf gezien gedurende de bewaring steeds rechtmatig verblijf heeft gehad, het verzoek niet zonder nadere motivering mogen afwijzen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3787](https://ecli.nl/RVS:2019:3787)

JnB2019, 1108

MK ABRS, 08-11-2019, 201901984/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:68 lid 1

PROCESRECHT. Heropenen onderzoek. Dat de vreemdeling nog steeds niet op grond van een andere wettelijke bepaling in bewaring is gesteld, kon, indien juist, leiden tot het oordeel dat de bewaring niet langer rechtmatig was. Daarom had de rechtbank niet zonder meer voorbij mogen gaan aan het verzoek om het onderzoek te heropenen.

1. [...] De vreemdeling heeft ter zitting van de rechtbank op 27 februari 2019 aangevoerd dat de staatssecretaris de maatregel van bewaring niet tijdig heeft voorzien van een juiste wettelijke grondslag.

3. Uit de door de rechtbank ingezonden stukken volgt dat de vreemdeling op 5 maart 2019 om 14.09 uur de rechtbank door middel van een bericht in het digitale dossier op de hoogte heeft gesteld van het feit dat uit navraag bij de staatssecretaris op die dag is gebleken hij nog steeds niet op grond van een andere wettelijke bepaling in bewaring is gesteld. De vreemdeling heeft dit bericht ook in hoger beroep overgelegd. Uit de andere door de vreemdeling in hoger beroep overgelegde stukken volgt dat de rechtbank op 5 maart 2019 om 16.29 uur een notificatie van plaatsing van de uitspraak heeft verzonden en dat de staatssecretaris op 6 maart 2019 de maatregel van bewaring van 14 februari 2019 heeft opgeheven en de vreemdeling aansluitend op een andere wettelijke bepaling in bewaring heeft gesteld.

4. Gelet op de aard en de inhoud van wat de vreemdeling in het bericht van 5 maart 2019 heeft vermeld, kan het bericht niet anders worden begrepen dan als een verzoek om het onderzoek te heropenen. De vreemdeling heeft dat verzoek op zo'n tijdstip gedaan dat de rechtbank hiervan redelijkerwijs kennis kon nemen voordat zij uitspraak heeft gedaan.

Dat de vreemdeling nog steeds niet op grond van een andere wettelijke bepaling in bewaring is gesteld, kon, indien juist, leiden tot het oordeel dat de bewaring niet langer rechtmatig was. Daarom had de rechtbank niet zonder meer voorbij mogen gaan aan het verzoek om het onderzoek te heropenen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3788](https://ecli.nl/RVS:2019:3788)

[Naar inhoudsopgave](#)